

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Abdurrahim Karakoç ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Tacettin Şimşek
◆ Hızır İrfan Önder ◆ Cahit Can ◆ Halit Yıldırım ◆ Nurgül Kaynar Yüce
◆ Mustafa Acar ◆ Kadir Köse ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Memik Kömekçi
◆ Aydın Battal ◆ Mehmet Pektaş ◆ Faik Kumru ◆ Ercan Sağlam
◆ Mehmet Osmanoğlu ◆ Salman Kapanoğlu ◆ Mustafa İmir ◆ Osman Gazi Turaç

75 Sayı 21 Mayıs 2024

Karıştırdılar

◆ Abdurrahim Karakoç

Bir şişman bir cılız girdi kol kola
Zina ve nikâhı karıştırdılar.
Damat telaşıyla çıktılar yola
Akşamla sabahı karıştırdılar.

Biri laf kaynattı, vaat pişirdi
Biri servis yaptı, çalıp aşırıldı
Vade doldu... ikisi de şaşırıldı
Çorapla külâhı karıştırdılar.

Toy seyis karnından okladı atı
Doğu "eyvah" dedi, "oh" çekti Batı
Baltayla yaptılar ameliyatı
Kasapla cerrahı karıştırdılar.

Zamlı baş aldılar cüz'i harçlıktan
Garipler komaya girdi açlıktan
Ya hırstan ya histen ya kıskançlıktan
İmrenle ikrahı karıştırdılar.

Arkadan bak kuzu, önden bak zorba
Ekran hoşaf oldu, kürsüler çorba
Döküldü zerzevat, delindi torba
Yalanla esası karıştırdılar.

Doymaz midelere takıp kancayı
Hizmete soktular yedek parçayı
Has bala kattılar sosu, salçayı
Merhemle silahı karıştırdılar.

En cavit, en başa geçti oturdu
Fikri durmuş nice, beyler batırdı
Yoldaşlar, yeğenler malı götürdü
Son ile siftahı karıştırdılar.

Bir cenah fitraten yıkım, bozumcu
Bir cenah boşverci, nemelâzımcı
Birisi Akifçi, biri Nazımcı
Diskoyla dergâhı karıştırdılar.

Her devrin mimarı olmuşlardı ya
Hani herkesten çok bilmişlerdi ya
Düzeltiriz diye gelmişlerdi ya
Kaosla, ıslahı karıştırdılar.

İhtirasta, öçte uyum başladı
Zirveden tabana kıyım başladı
Gün geldi... Geriye sayım başladı
Düzlükle berzahı karıştırdılar.

Ulaştı istismar en son raddeye
İndi haramiler dağdan caddeye
Ulûhiyet yüklediler maddeye
Şeytanla Allah'ı karıştırdılar.

Âlemlere şenlik bir hoş ikili
Mizaha kaynaktır bu boş ikili
Durmadan saz çalan sarhoş ikili
Hüzzamla segâhı karıştırdılar.

Tur attılar uçtan uca dünyada
Beklediler kapı-baca dünyada
Dost seçelim derken koca dünyada
Çörçil'le Cinnah'ı karıştırdılar.

A ş i k k a r a

Hayâli kayalı hakeka dayalı dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yeşilçam Hatırası

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş
Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

75. Sayı Mayıs 2024 ISSN-0106417 (edergi)

Ölülerden Say Gitsin

◆ M. Nihat Malkoç

Kadir kıymet bilmeyeni
Ölülerden sayın gitsin!
Gülmeyip güldürmeyi
Ölülerden sayın gitsin!

Sözlerinden cayanları
Fitne fesat yayanları
Elimizden kayanları
Ölülerden sayın gitsin!

Dikenleri yolmayı
Kapımızı çalmayı
Sadra şifa olmayı
Ölülerden sayın gitsin!

Merhameti unutanı
Hak varken batıl tutanı
Sözüne yalan katanı
Ölülerden sayın gitsin!

Bir koyup beş alanları
Kaz misali yolanları
Devletini çalanları
Ölülerden sayın gitsin!

Selâm alıp vermeyeni
Muhtaçları görmeyeni
Cemiyete girmeyeni
Ölülerden sayın gitsin!

Filim peşinde koşanı
Haddi, hududu aşanı
Hakk'ın yolundan şaşanı
Ölülerden sayın gitsin!

Ayrımcılık yapanları
Mala mülke tapanları
İrin dolu çıbanları
Ölülerden sayın gitsin!

Hatır gönül kıranları
Şer düzeni kuranları
Uçuruma varanları
Ölülerden sayın gitsin!

Muhabbeti olmayı
Belâdan ders almayı
Bir umudu kalmayı
Ölülerden sayın gitsin!

Korkusundan sinenleri
Kalbe perde inenleri
Yarı yoldan dönenleri
Ölülerden sayın gitsin!

İyilikten kaçanları
Kalpte yara açanları
Dili zehir saçanları
Ölülerden sayın gitsin!

Gözünden yaş akmayı
Anasına bakmayı
Gül misali kokmayı
Ölülerden sayın gitsin!

Nefretini bilemeyi
Hep kötülük dileyeni
Koyun olup meleyeni
Ölülerden sayın gitsin!

Hakikati gizleyeni
Haramları gözleyeni
Zalimleri özleyeni
Ölülerden sayın gitsin!

Doğruları saptıranı
Haksızca iş yaptıranı
İmanını kaptıranı
Ölülerden sayın gitsin!

Sermaye sayıp bedeni...
Deyyusun önde gideni!
Zalime yardım edeni
Ölülerden sayın gitsin!

Bir alıp beşe satanı
Herkesi kazık atanı
Gün ortasında yatanı
Ölülerden sayın gitsin!

Alın teri dökmeyeni
Bağına gül dikmeyi
Hak önünde çökmeyeni
Ölülerden sayın gitsin!

Nigâr Hanım Vay/Altı-Her Okura Bir Fincan

◆ Tacettin Şimşek

Fransız yazar Balzac'la Türk şair Nigâr Hanım arasındaki en büyük benzerlik nedir?

“Bu soru da nereden çıktı?” demeyin lütfen! Elinizdeki elektronik aygıt neyse onun tuşlarına yüklenmeyin. O müzevir, o geveze, o düzenbaz, o yalan yanlış bilgilerle aklınızı bulandıran Google'a da sormayın sakın.

Hadi genel ağın patika yollarında yormayalım sizi. Cevabı biz verelim: İki de kahve tiryakisidir ve çok kahve içer. Bu, sizin çağınızda çok önemsiz bir bilgi olabilir ama bizde öyle değil.

Bizde okuyucular, bir şairin, bir yazarın elbise bedenini, şemsiye rengini, ayakkabı numarasını bile bilmek isterler. Ne yiyip ne içtiğini, hafta sonu Mısır Çarşısı'nda ne aradığını, Kâğıthane'ye kiminle gittiğini, Göksu'da kiminle sandal gezintisine çıktığını merak ederler. Çocukluğunda kızamık geçirmiş mi, sıbyan mektebinde, ilk mektepte, rüştiyede, idadide nasıl bir öğrenciymiş; tembel miymiş, çalışkan mıymiş, ilk okuma ve yazmayı kaç ayda sökmüş, vs. vs. Hani siz magazin diyorsunuz ya. İşte o. Anlayacağınız, her çağın magazinini var.

Bugünlerde *Hanımlar Âlemi Gazetesi* bir anket düzenledi. Üç seçenekli anket sorusu şöyleydi:

Pek kıymetli şairemiz ve muharriremiz Nigâr Hanım kahveyi nasıl severler?

- A. Sade
- B. Orta
- C. Şekerli

Not: Cevabı doğru tahmin edenlere Nigâr Hanım'ın kahve içtiği fincanlardan birer adet hediye edilecektir.

“Bir fincan nedir ki? Fincan takımı olsa neyse.” deyip geçmeyelim. Hele de “Okuyucular anketi çok saçma bulmuş, ‘Bana ne Nigâr Hanım'ın kahvesinden, fincanından, telvesinden.’ demiş ve anketi cevapsız bırakmışlardır.” gibi sözüm ona güçlü bir öngöründe bulunmayalım lütfen. Evet, fincanın maddi değeri elli kuruştu ama manevi değerine

paha biçilemezdi. Çünkü o fincanla Nigâr Hanım kahve içmişti.

Mecmuanın telefonları kilitlendi, genel ağ sitesi çöktü. Şaşırtıcı biçimde herkes doğru cevabı biliyordu. Bu nasıl olabilirdi? Mecmuanın tirajı otuz bindi. Herkes doğru cevabı bildiğine göre mecmua otuz bin fincan dağıtmak zorundaydı. Mademki söz verilmişti, o söz tutulmalıydı.

Peki, ama nasıl?

Mecmua idarecileri başlarını ellerinin arasına aldılar, uzun uzun düşünüp taşındılar, çareyi devletten hibe yoluyla otuz bin fincan alıp okuyucularına dağıtmakta buldular.

Önemli bir engel kazasız, belasız, usûletle ve sühûletle aşılmıştı. Şimdi bir başka müşkülü halletmek gerekiyordu: Nigâr Hanım'a otuz bin fincan kahve içirmek.

İşte bu imkânsızdı. Nigâr Hanım, çağdaşı Honoré de Balzac gibi günde elli fincan kahve içse fincanların tamamını kullanması altı yüz gün sürerdi. Yani yirmi ay. Okuyucu o kadar sabreder miydi? Ayrıca bakalım Nigâr Hanım'ın narin bünyesi o kadar kahveyi kaldırabilecek miydi?

Mecmua, bir anket daha düzenledi. Okuyucuların fincana nasıl sahip olmak istediklerini sordu.

Okuyucular, Nigâr Hanım'a kıyamadılar. O kadar kahve maazallah kafein krizine sebep olabilirdi.

(Beynelmilel bilim insanı ve diyetisyen Canan Karatay'ın notu:

Doğrudur. 90 ml hacimli bir fincan kahvede yaklaşık 40 mg kafein olduğu düşünülürse günde 50 fincan kahve 2000 mg kafein demektir. Buna göre altı yüz günde toplam 1.200.000 mg kafein içilmiş olur. Bu da 1,2 kg kafein demektir. Tıp, bir yetişkinin günde ancak 3-4 fincan, yani 300 mg kafein alabileceğini söyler. Buna göre Balzac insan değildir.)

Okuyuculardan “Fincanların kulpuna dokunsun yeter.” diyenler olduğu gibi, “Hayır, efendim, o da kıymetli şairemiz için yorucu olur, fincanlara o

ahu gözleriyle bir kere nazar etsin yeter.” diyenler de oldu. Bir de mümkünse Nigâr Hanım’dan kahve temalı bir şiir istediler.

Bu sonuç mecmuanın canına minnetti. Başyazıda şairenin fincanlara sabah, öğle ve akşam olmak üzere üç kere baktığı ilan edildi ve fincanlar okurlara dağıtıldı.

Patron Mümtaz Fehmi bir sonraki sayı için bir kahve şiiri yazmasını istirham etti şairenden.

Nigâr Hanım,

“Ay, üstüme iyilik sağlık. İsmarlama şiir olur mu ayol?” diye söylendi.

“Aman efendim,” dedi Mümtaz Fehmi. “Okuyucu böyle istiyor. Malum, okuyucu velinimetimizdir. Arzuları bizim için emirdir. Dikkate almak mecburiyetindeyiz.”

Uzatmayalım, Nigâr Hanım o ısmarlama şiiri üç gün sonra yazdı, mecmua da bir sonraki nüshasında şiiri ön kapağında yayımladı.

Böylece bir millî mesele daha çözüme ulaşmış oldu. Herkes derin bir nefes aldı.

Nigâr Hanım’ın divan şairi Nev’î’den ilhamla yazdığı ve “Nev’î’nin Kahve Redifli Gazeline Nazire” başlığıyla okuyuculara sunduğu şiir şöyleydi:

*Cana can kahve aman dillere destan kahve
Ben gedayım nicedir ruhuma sultan kahve*

*De ki semtinde gezen herkese boncuk dağıtır
De ki hercai sıfat cilveli fettan kahve*

*Gelecekte haber anlatmayı nerden bilelim
Bize fal bakmak için vermese imkân kahve*

*İki mazmun bulamaz hem iki mısra yazamaz
Şuara içmese şayet iki fincan kahve*

*Senin ev sahibin olsun nefes aldıkça Nigâr
Oliver her sabah akşam bana mihman kahve*

Nev’î’nin Nigâr Hanım’a ilham veren beyti şöyleydi:

*Erte derse çıkamaz gice kitaba bakamaz
Eğer içmezse müderris iki fincan kahve*

Şiir tıklanma (affedersiniz) okunma rekorları kırdı. Edebiyat dünyasını tam anlamıyla çalkaladı.

Sonra ne mi oldu? Yeni bir moda başladı. Birçoğu Nigâr Hanım’ın şiirine nazire olmak üzere devrin neredeyse bütün şairleri kahve şiirleri yazdılar. “Derman kahve”, “ferman kahve”, “harman kahve” diyenler oldu. Kafiye “âfet-i devran”, “mühürsüleyman”, “reyhan”, “mercan”, “ceylan” biçiminde sürdürenler oldu. Ali Emirî’nin “Tayyareye binmiş geziyor naz ile canan” dizesinden ilhamla modernist takılıp “antioksidan”, “dezenfektan”, “finansman”, “enstrüman” gibi kafiyeler bulanlar bile oldu. Hasılıkelam her kalemden bir manzume döküldü.

Böylece kocaman bir *Kahve Şiirleri Güldestesi* çıktı ortaya. Dersaadet Matbaasında yirmi bin adet basılan kitap kapış kapış edildi. Kitabın ilk baskısı bir haftada tükendi, matbaa ikinci baskıyı yapmak zorunda kaldı.

Nigâr Hanım gördüğü ilgiden ziyadesiyle memnundu. “Bu ülke benim kadrime biliyor, şekerim.” diye sevim sevim seviniyor, *Hanımlara Mahsus Gazete*’de “Benim vefalı, kadirşinas karilerim,” diye başladığı başyazısını “Canlarım, Nigâr’ınız kurban olsun size.” diye bitiriyordu.

Kahve anketini sabote eden hile sonradan anlaşıldı. Taşlıtarla’dan kalkıp Nigâr Hanım’a temizliğe gelen Seyyare adlı uyanık kız, bu bilgiyi birer altın mukabili bin kişiye satmıştı. O parayla da Nişantaşı’nda bir daire almış, Nigâr Hanım’a komşu olmuştu.

Özel bilgiyi birer altına alan bin kişi de ikişer altına iki bin kişiye toka etmiş, halkalana halkana sonunda bilginin fiyatı on altına kadar çıkmıştı.

Zaman Fitne Doğurdu

◆ Cahit Can

Bu ne biçim devir, almaz havsalam
Müslüman'a fetva verir dinsizler.
Görse hicap duyar hayvan vallahi
Ortalıkta çıplak gezer donsuzlar.

Dün yok, bugün yeter, yarınsa çok tez
Yemek için yaşar adi kerkenez
Bugünlere nasıl geldik, düşünmez
İnkâr eder tarihini dünsüzler.

Kim ustadır, kim kalfadır, kim çömez?
Kim aslidir, kim soysuzdur, kim melezi?
Dokuz aylık olanları beğenmez
Şu iş bak, kırk günde doğan günsüzler.

Türk'le vatan oluverdi bu toprak
Türk kanıyla boyanmıştır al bayrak
Düşman ile iş birliği yaparak
Türklüğüme dil uzatır kansızlar.

Adamımsı yaratıklar çok ama
Türk değilse adam demem adama
Utanmadan dil uzatır Ata'ma
Nezaketten nasipsiz bu densizler.

Hak, adalet için çıkmaz hiç sesi
Haram ile dolup taşar kesesi
Para nerde, orasıdır kiblesi
Menfaate doğru döner yönsüzler.

Kırklarında azmış ama ferî yok
Erkek duldur, kadınınsa eri yok
Nerde akşam, orda sabah; yeri yok
Seyip gezer yularsızlar, insizler.

Kolum gider billah versem elimi
Kimse bilmez akıllı mı, deli mi?
Belli değil, yaşıyor mu, ölü mü?
Ona bakıp çok şükür der cansızlar.

Tam olacak illa, sevmez yarımı
İç ettiler arpa, buğday, darımı
Çaldı, çırptı; talan etti varımı
Çoktan zengin oldu dünkü unsuzlar.

Millet varken olunur mu bertaraf?
Yetmez, eder hainliği itiraf
Bize göre değil asla hiç araf
Dönekliği şiar bilir yansızlar.

Tasma kimde, gider onun peşine
Türk'üm desen asla gitmez hoşuna
Soy sop desen arama hiç boşuna
Ne idüğü belirsizdir gensizler.

Maya bozuk, sahibini taşıladı
Rüyasında arpa, darı düşledi
İhanette yeni yarış başladı
Ün kazandı hainlikte ünsüzler.

Soyadı Değiştirme Meselesi

◆ Halit Yıldırım

İt Yaşar bizi artık kendisine bağlamıştı. Ben bile acep ne anlatacak da eskiden cevabını bulamadığım hadiselerle ilgili neler öğreneceğim diye merak ediyordum. Allah var ben konuşmadan o konuşmuyordu. Önce ben anlatıyordum o da benim anlattığım bu hadise ile ilgili bilmediğim şeyleri tamamliyordu. Meğer bilmediğim o kadar çok şey varmış ki öğrendiğimde ben de hayret ediyordum. Bu yüzden önceleri bu İt Yaşar'a kızsam da artık ona pek kızmıyordum. Onun hayatını kurtardığımız için o da bana karşı hürmeti elden bırakmıyordu.

Memleket bir seçim yaşamış, her zaman olduğu gibi bu seçimde de itirazlar gündeme gelmiş bu yüzden de kavga gürültü eksik olmamıştı. Bizim ekip sürekli beni seçimle ilgili şeyler anlatmam için zorluyor ben de biraz geri dursam da ısrarlara dayanamayıp eski defterleri açıyordum. O gün de ilk fitili ateşleyen Yaşar oldu.

“İrfâni emmi sen orman kaçakçılığından hapis yatmışsın. Nasıl oldu bu is?”

O, soruyu sorunca Savaş, Hamza ve Ömer de başladılar “anlat, anlat” demeye. Mecburen başladık anlatmaya.

“Efendim bizim köy dağ köyü olduğu için kaçak kesim yapardık. Tabii çoğu zaman ormancıya yakalanırdık. Ormancı bazen kestiğimiz oduna el koyar; eşeğimizi, baltamızı ve sicimlerimizi geri verirdi. Bazen de aksi bir ormancıya denk gelirsek odunu bırak atı eşeği de kaptırır bir de üstüne mahkemeye giderdik. Mahkemede orman deyince hâkim, savcı direk hem para cezası hem de on beş gün hapis verirdi. Ben de dağdan odunu kestim, gelirken Ormancı Celal bizi çevirdi. Odunu götürüp onun evine yıktık. Sözde Ormancı Celal bizi mahkemeye vermeyecekti. Aradan bir ay geçti, muhtar elinde bir celp ile geldi. Gittik mahkemeye.

Savcı:

“Hâkim Bey, bu köylülerin elini dağdan kesemedik. Üç ay tecilsiz mecilsiz direk hapis, on bin lira para ve üç ay da ağaç dikme cezası verilmesini talep ederim.” demez mi?

Ulan sanki adam öldürdük. Ben Hâkim'den medet umarken Hâkim kaşını sürgülü pencere kayıdı gibi kaldırdı:

“Ulan dağı bitirdiniz! Sizi yetkim olsa buradan sürer bir ırmak kenarına iskân ettirirdim. Sizin

hakkınızdan ancak sivrisinek ve ısıtma gelir. Şimdi sana 15 gün hapis, beş bin lira para cezası vereyim de gör. Bunun atını eşeğini de haczedip satın.” demez mi?

Güvendiğim dağlara kar yağmıştı. Ağzımı açık bir kelime edeyim dedim amma daha ağzımı açmadan “Alın götürün şunu!” diye bir gürledi, şart olsun birisi adımı sorsa söyleyecek mecalim kalmadı. Gittik İskilip Cezaevinde paşa paşa yattık on beş gün. On beş gün sonra cezaevinden çıkınca köye döndük emme sıra geldi para cezasını ödemeye. Beş bin lirayı ödemesi kolay emme eşek de elimizden gitti. Ne yapacağım diye kara kara düşünürken sağ olsun Hanifi'nin İrıza eşeğini verdi de dağdan odun kesip satarak cezayı ödedik. Hatta bazı günler birkaç sefer fazla yapıp kendime bir eşek daha aldım.”

Savaş ve saz ekibi, “Ula, görüyon mu, essah mı?” derken bu bizim it Yaşar başladı elini çarpa çarpa gülmeye.

Sinirim tepeme çıkmıştı.

“Lan ne gülüyon şinnek şinnek, itoğlu, çok mu hoşuna gitti!” diye bastım azarı.

İt Yaşar gülmekten zor konuşuyordu:

“Demek orman cezasını yine ormanı keserek ödedin ha!” diyebildi.

“Ne olacaktı? Başka çare mi var? Şimdi buna mı gülüyon?” diye tersledim bu defa.

Yaşar ellerini dizine çarpa çarpa gülmeye devam ediyordu. Bir ara durdu ve ciddileşti:

“Ormancı Celal seni dağda tutunca mahkemeye vermeyeceğim demis. Hiç düşünmedin mi bu adam beni mahkemeye vermeyecekti, bu isin içinde başka bir is var diye?”

Savaş, Hamza ve Ömer de hep bir ağızdan “Hee, sormadın mı?” diye onu tasdik ettiler.

İt Yaşar yine pis pis gülmeye başlamıştı. İçime bir kurt düştü. O zaman böyle düşünmediğime adım kadar emindim. Ormancı Celal sözünde durmadı diye adama on beş gün boyunca ana avrat sövüp durmuştum cezaevinde. Baktım bu Yaşar iti kabız eşek gibi ıkınıp sıkınıyo.

“Senin dilinin altında yine bir bakla var. Yumurtla şunu da rahatlayalım.” diye kestirip attım.

Ben böyle çıkışınca Savaş, Hamza ve Ömer de işkillendi. Onlar da ısrar edince Yaşar gevşeyip dökmeye başladı.

“Seni Ormancı Celal mahkemeye vermemiş ki... Sen, sizin Duvar Musa'nın İrfânî'nin yerine yatmışsın.”

O an beynimde şimşekler çaktı. Musa'nın İrfânî ile ben aynı yaşıtız. Benim babamın adı da Musa onunki de... Hatta analarımızın adı bile Döne. Hem sordum.

“Nasıl olmuş bu iş?”

Yaşar bir bana bir de oradakilerin yüzüne baktı:

“Valla İrfânî emmi ben de sonradan öğrendim. Köye mahkeme celbi gelince candarmalar Musa'dan olma Döne'den doğma, 928 doğumlu İrfani Yılmaz'ın cezası var demisler. Törrüd de candarmalara demis ki 'Bu İrfânî, Sarı Musa'nın İrfânî'dir. Geçen Ormancı Celal onu Darkaya'nın ardında yakaladı.' Böylece is sana dönmüş.”

İt Yaşar'ın bu sözlerini duyunca başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Ormancı Celal'in günahını aldığıma mı yanayım, içeride elin yerine on beş gün yattığıma mı yanayım, bilemedim. Aradan geçmiş elli-elli beş sene... O kadar sene önce yaşamış bir hadisenin iç yüzü maalesef bugün ortaya çıkmıştı. Bu Yaşar, Törrüd'ün kara kutusu gibiydi. Geçen sefer de elli senedir benim için sır olan bir hadise ortaya çıkmıştı. 80'de Törrüd'ün yüzünden neredeyse hapse atılacakken son anda kurtulmuşum. Lakin okuldaki hademelik işinden olmuşum. Acep bu Törrüd yüzünden başıma daha neler gelmişti de haberim yoktu. Benim bu Yaşar'ı elimde tutup konuşurmam gerekiyordu demek ki. Bunları düşünürken aklıma acep beni içeri attırınca bu Törrüd alçağının eline ne geçti diye sormak geldi. Öyle ya mutlaka bir hesabı vardı bu herifin. Yaşar'a:

“Onun derdi neymiş de beni ağza verip içeri attirmiş. Onu da söyledi mi?” diye sordum.

Yaşar yine sırtarak ve tıslayarak cevap verdi.

“Valla öteden beri onun sana bir hasetliği varmış. Sadece sana değil sizin sülaleye de gıcık oluyormuş.”

Şaşırmıştım.

“Lan oğlum bu alçağın eniği, cücüğü bizim evlerde yiyip içerdi. Haydi benimle ta okuldan beri kıskançlığından mütevellit bir husumeti vardı, onu biliyorum. Lakin bizim sülale bu nanköre ne yapmış da böyle husumet beslemiş?”

Yaşar da afallamıştı:

“Valla İrfani emmi, dediğine göre sürekli muhtarlıkta, reislikte sizin sülalenin desteklediği aday kazandığı için sizin sülaleye karşı içinde hep bir husumet varmış.”

Şeytanın aklına gelmeyecek bir şeydi bu.

“İyi de her seçimde yanımızda ya azaydı ya heyet.”

“Valla emmi bu soruyu ben de sordum ona. O da gülerek 'Beni onlar kendilerinden sanıyordu emme ben sürekli karşı tarafa muhbirlik yapıyordum.' dedi.”

Mazi gözlerimin önünde canlanıvermişti. Gerçekten de biz ne yapsak karşı tarafın anında haberi oluyordu.

“Demek muhbirlik yapıyormuş ha... Vay nankör vay! Haydar'ın kapıda yallan, Serdar'ın kapıda ürü ha! Ulan büyükler boşa dememiş 'Evvelden ekmeği yiyip de nankörlük edenin gözüne dururdu. Şimdi yedirenin gözüne duruyor.' diye.”

Benim üzüldüğümü gören Savaş, Hamza ve Ömer de bozulmuştu. Hep bir ağızdan:

“Vay anasını, şunun ettiğine bak!” dediler.

Ben de “Eee, sonra?” diye sorumu tekrarladım.

Yaşar derin bir nefes aldıktan sonra yine tıslayarak anlatmaya devam etti.

“Eeesi bu iste. Adam sizin içinize kurt gibi girmiş, sizi içinizden kurutmus. Yani senin anlayacağın sizi sırtınızdan hançerlemiş.”

Kafam iyice karışmıştı.

“Tamam diyelim ki bizi içerden çökertti. Peki, benim orman davası yüzünden başka bir akrabamın yerine içeride yatmamdaki kasti neydi onu anlamadım.”

Hamza da beni tasdik ederek “Ben de anlamadım, o ne alaka?” diye sordu.

Kırk yıldır köyde millete mesel anlatan ben bile ağzımı açmış bu dünkü yetmenin ağzından ne çıkacak diye bekliyordum. Bu da kırk yıllık meselci gibi kendini ağırdan satıyor, lafı gıdım gıdım satıyordu.

“Simdi size bunu nasıl anlatsam bilmiyorum ki.” dedi ve culuk gibi düşünmeye başladı. Bir müddet he diyerek kafasını oraya buraya salladıktan sonra tekrar konuşmaya başladı.

“Sizin sülale bu köyün en kalabalık sülalesi iken simdi Fellahlar sizi geçti mi geçmedi mi?”

Lafı nereye götüreceğini merak ederek cevap verdim.

“Öyle oldu. Benim hapislikle bunun alakası ne?”

“Peki, bir düşün bakalım, siz nasıl geride kaldınız?”

Düşündüm, evet bizim sülale kalabalık iken şimdi ikinci sülale durumuna düşmüştük.

“Bizim sülale ikiye bölündü. Biliyorsun Uygun'lar da bizim sülaledendi. Onlar soyadı değişti-

rip ayrılınca ister istemez biz geriye düştük.”

Yaşar pis pis sırıtarak;

“Ee iste bu ayrılık meselesini tezgâhlayan Törrüd’dü.” demez mi? Benden önce Savaş:

“Nasıl yani?” diye sordu.

“İste köye ne zaman mahkeme celbi gelse hemen muhtardan evvel candarmaların elindeki kâğıdı okuyup sizden adı soyadı, anası babası doğum tarihi tutanları mahsus birbirinin yerine orman cezası için içeriye attırmıs. Sonra da gidip ‘Soyadınızı değiştirin. Karışıklık oluyor böyle.’ diye onları fitliyor-mus. Cürüm’ün Osman bu yüzden soyadını değiştiri-p Uygun yaptırmıs.”

Biz donup kalmıştık. Birbirimize bakakaldık. Abdullah’ın Ömer: “Yok daha neler!” diye itiraz edince biz de onu tasdik ettik.

“Yani şimdi bizim sülaleyi Törrüd mü ikiye böl-müş. Amacı neymiş ki?”

Yaşar arkasına yaslandı. Yine tıslayarak cevap ver-di.

“Valla seçimlerde baska birilerini kazandırmak için sizin sülaleyi parçalamak istemis. Bunun için de orman davalarını kullanmıs. Diyordu ki ‘Ben on-ların arasına ikilik soktum. Hele bir on sene geçsin yeni yetmeler kendilerini ayrı sülale sandıklarında is isten geçmiş olur. Bunları bir bölersem bir daha bellerini doğrultamazlar.’ Valla dediği çıktı.”

Düşündüm gerçekten de dediği gibi olmuş sülale ikiye bölünmüştü. O günlerde bu durum yüzünden büyüklerimiz çok üzölmüşler Cürüm’ün Osman ile selamı sabahı kesmişlerdi. Aradan on sene geçince yeni yetmeler de kendilerini ayrı bir sülale olarak görmeye başlamış, asla bir daha bizimle birlikte ha-reket etmemişlerdi.

“Ulan” dedim “Törrüd varken şeytana gerek yok-muş...”

Savaş başındaki kasketi öfkeyle yere çarptı.

“Valla doğru söylüyon İrfâni Emmi. Yıllarca bir şeytanla yan yana yaşamışız.” deyince İt Yaşar da saf saf:

“He la, ben de bu şeytanla yıllarca kol kola gezmi-sim.” demez mi?

Ne bildik güleceğimizi ne bildik ağlayacağımızı.

Abdullah’ın Ömer biraz mollavari bir adamdı. El-lerini açtı ve ayağa kalktı.

“Allah’ım bizi insan kılıklı şeytanların şerrinden koru.” diye dua etti.

Hep birlikte “Âmin” dedik.

Yusuf'a Sitem

◆ Mustafa Acar

Yine kıpır kıpır bu akşam içim,
Verdiğim oy hakkı bulmuyor Yusuf!
Bir devr-i âlem ki çarklar o biçim
Özde beraberlik olmuyor Yusuf!

Anlatayım sana gönül yasımı
Âkif yoksa getir bana Âsım’ı
Alıp gitsem tarağımı tasımı,
Kimse “niçin” diye sormuyor Yusuf!

Yine de ümit var çıkmayan canda,
Sakarya bir yanda Âsım bir yanda
Birleşmek yoksa bu işin sonunda,
Gönlüm sevip kafam sarmıyor Yusuf!

Âsım sensin Yusuf, Sakarya sensin,
Sen kuşaklar boyu hep beklenensin,
Niçin ezan sussun, bayrağım insin?
Susman hiç yakışık almıyor Yusuf!

Sitem

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Yalnız yürüyenler tez yorulmuş
Şu hayat yolunda yoruldum dostlar
Gönül sevdiğine kırılır imiş
İnceldiğim yerden kırıldım dostlar

Ne hatır sayanım ne soranım var
Yaz baharı bilmem hep boranım var
Ne anam ne babam ne yarenim var
Garip mayasıyla karıldım dostlar

Tavşan dağa küsmüş dağsa bihaber
Toroslardan sayar kendini Gabar
Sahteymiş gördüğüm sözde itibar
Beklenmedik yerden vuruldum dostlar

Bana yâr olmadı doğduğum iller
Dalında kurudu diktiğim güller
Bir geçit vermedi çıktığım yollar
Diyardan diyara sürüldüm dostlar

Çok şehir dolaştım çok insan gördüm
Merhamet ettikçe hep maraz derdim
Madem el bilirmiş vatanım yurdum
Çağırrsa da varmam darıldım dostlar

Özeğim kurudu boşa akmaktan
Irmak gibi gözyaşları dökmekten
Çöktü omuzlarım çile çekmekten
Coşkun bir sel idim duruldum dostlar

Farkındalık dedim, şuur dediler
Dertlerimi yazdım şiir dediler
Yandıkça adıma şâir dediler
Kaleme, kâğıda sarıldım dostlar

Tükene de Garip Nurgül tükene
Felek acımıyor hasret çekene
Gülün hatrına su verdim dikene
Sanki öldüm öldüm dirildim dostlar

Dürüstçe

◆ Kadir Köse

Eğri bayım doğruluktan dem vurup
Adâlet arıyor hem de dürüstçe!
Haksızlık ederek her kozu kırıp
Haksızını yeriyor hem de dürüstçe!

Zamlar konsa kendisine yarayan
Fiyat inse kendisine yarayan
Ülke yansa kendisine yarayan
Bir düzen kuruyor hem de dürüstçe!

Vergi vermez dolandırır devleti
Kene gibi emer durur milleti
Edepsizce edindiği serveti
Edeple koruyor hem de dürüstçe!

Vurgunla edinir ekmeği aşu
Hak yiyerek döner bütün her işi
Başkası yapınca benzer bir işi
Bel altı vuruyor hem de dürüstçe!

Kurduğu düzeni döndürmek için
Karşı gelenleri sindirmek için
Gerekirse darbe indirmek için
Kafayı yoruyor hem de dürüstçe!

Her pislik kendiyle benzerlerinde
Arıyor yanlışı başka birinde
Sebebi olduğu her bir sorunda
Nedeni soruyor hem de dürüstçe!

Böyle tufeyliler sorgulanmadan
Yaptığı topluma sergilenmeden
Suçu nispetinde yargılanmadan
Yerinde duruyor hem de dürüstçe!

Arama bunlarda namusu, arı
Şeytan ile yoktur çok bir farkları
Hâsılı, Köse bu asalakları
Şerefsiz görüyor hem de dürüstçe.

Tükürün Gitsin

◆ Hacı Musa Tuncer

Şikleti bozuğun şefkatsiz şefin
Ansızın yüzüne tükürün gitsin!
Arsızın, hırsızın, soysuz gavatın
Kansızın yüzüne tükürün gitsin!

Nemrutlar dünyanın kara belâsı
İnsanlık çok çekti oldum olası
Teşvikle teşhirde filmin galası
Densizin yüzüne tükürün gitsin!

Haramdan kazanıp mal-melal çoksa
Komşusu aç iken kendisi toksa
Kur'an'a, ezana saygısı yoksa
Dinsizin yüzüne tükürün gitsin!

Bedava bulunca satıp savuran
Şükürsüz, minnetsiz karın doyuran
Verdiği sözünden cayıp kıvıran
Dansözün yüzüne tükürün gitsin!

Şan ve şerefini bir dert etmeyen
Onursuz yaşayıp hedef gütmeyen
Hırsına, nefsine gücü yetmeyen
Cansızın yüzüne tükürün gitsin!

Ozan Azâbî'yi korur Yaratan
"El-hayâ vel-îman" kalbi arıtan
Sokakta şehvetle gezip kırıtan
Donsuzun yüzüne tükürün gitsin!

Gezdirin Beni

◆ Memik Kömekçi

Adalet yolunda saparsam bir gün
Yuhlayın, tükürün, bezdirin beni
Duyarsız, tasasız yaşarsam bir gün
Mil çekin gözüme gezdirin beni

Haklıyı başımdan sallarsam
Mürşid-i kâmile akıl satarsam
Huzur-ı âleme acı katarsam
Çöllere götürün azdırın beni

Kirâmen Kâtibin suçlarım yazsa
Ebabil kuşları mezarım kazsa
Sırtlanlar dağıtıp lahidim bozsa
Mezarım taşına yazdırın beni

Mazlumun ahını görmez değersem
Zalimin zulmüne boyun eğsem
Doğruyu yerinde eğer büğsem
Derimi sıyırın kazdırın beni

Hırsıma yenilip atarsam nara
Kırkların ceminde çektirin dara
Var ise yürekte zeytunî kara
Doldurun çuvala sızdırın beni

Sayılınca gurkun cücüğü güzün
Alırsam elinde emlikte kuzun
Eğlenir dünyada kalırsam uzun
Ateşin közünde kızdırın beni

Köşkeroğlu bir gün yoldan çıkarsa
Namert pınarında yüzüm yıkarsa
Zalime çalışır kemer sıkarsa
İster biçin ister cızdırın beni

Enište

◆ Aydın Battal

Bundan 3, 5, 10 sene öncesiydi. Akşam oldu, sığırdan eve geldim. Anam ırahmatlık dedi ki "Sana bir mektup gelmiş. Şoraya goydum oku. Ne diyosa kim saldıysa..."

Açtıydım anam! Kırşehir Sulh Ceza Mahkemesi, öte beri anamın da adı geçiyor. Korktuk yani. Biz de onu okuyup anlayacak bir adam değilik. Bir de çok karışık yazıyorlar, anlamasınlar diyin. Hemen ertesi gün şehre gittim. Gaça gaça bir avukata vardım. 50 gayme verdim, "Abi şunu oku, bana da anlat, ne diyo bu." dedim. Adam "Kadın Battal kim ise ona miras kalmış, falan falan tarihte siz mahkemeye çağırıyorlar, oraya gidecemişsin gurban" deyince korkuyu öte savuşturduk. "E ne kalmış abi, nasıl öğnecek?" deyince düğmeyi bastı. Özbay ile Kırşehir'in arasında tarla, arsa... Kayabaşı Mahallesi var ya taman, Kale'yinen stadın olduğu yer, yav belediyenin öte yanısı işte. Oralarda ev mev. Derle topla, 50-60 trilyonluk malzeme. E bu paraya da hayal kurulmaz mı? Normal insan ev alır araba alır olmadı avradı değiştirir. Ben de işte hayalde de çapsızım, kitap çıkardıyom kim okuyacağısa. Neyse bunu gelip anlatınca konu komşu da Kadın Ana'ya miras kaldı, Aydın, gök göğü zengin oldu, kalan yeri işe değişti, ossuruğu 5 metreden toz kaldırıyor diye dillendirince bu miras çetesinin kulağına kadar gider. Bu arada da anam yıkıldı öldü.

Bir gün biri beni aradı. Dedi ki "Ben falancanın fişmanca eniştесiyim. Senin de eniştен olurum. E bene miras kalmış, bizim hıssamıza 100 milyar düşüyor. Sen bize ordan bir 10 milyar gönder. Biz de buradan sana bir vekâlet... O parayı sen al da düze çık."

Canım enişdem beni ne değni düşünüyor, gale çekiyo. Para da abi aynı yılan gimi kiminde ilaç kiminde zehirdir. Adı bile geçtiğinde adam ürperiyor. Çok uğraştım 10 gaymeyi denkleyip de enişteme salıp kendimi bir dolandırttıramadım. Uğraştım olmadı. Şimdi bu canı isteyince beni arıyo, konuşuyok. Ben arayınca ulaşamıyok. Bu mirastan da ne kaldı diyi merak ederseniz unutmadan söyleyim. Daha iki ay önce 412 lira aldım. Net olsun diyin söylüyom. Bir torba un etmeyen 400. Bir sürü de para harcadık.

Neyse bu bir gün beni aradı, "Neredesin hangi cehen-nemdesin lan parayı denkledik, sana ulaşamıyok! Parayı dedim falanca arkadaşşıma verdim. Benim çarşı pazar işi olmaz. Ben davar sığır güdüyom. Telefon numaranı da ona verdim, o sana gönderecek telefonu açık tut." dedim, cendermeye verdim eniştemin numarasını. Neyse eğer yalan söylüyorsam bu miras davasını düze çıkarttı diyi adını bilmiyom da soyadı Çanta diyi bir avukat ödül aldı. Yani mirasın büyük birçoğunu da kendileri, aldı akrabalarıyan. E bu enişteme de şöyle bir reçete gitmez mi gurban?

Malakaya bölüşecek mirası
Göğ bostandan avcar olmaz enište
Çok karışık bizim miras gavgası
On gaymaynan çözemezsin enište

La sayıda bilmiyon birinen beşi
Nasıl sıtaraymış gördün her işi
Şeytan tüyü mü var lafın mı dişi
Gene misin çekirge mi yavşak mısın enište

Hayali tarlayı aldı elimden
Yite yite çıkartacak yerinden
Ne istiyon midemdeki dürümden
E o gayrin tezek oldu enište

Anamınan babamda mı bir şey var
Dön bakalım senin nerde gümüş var
Düşünüyom kesin bunda bir iş var
Yumurtadan tüy yolacak enište

Bu uyanıkla bu saflıkta olmaz ki
Bir el yağda bir el balda durmaz ki
La bizim şeyden sana bir halt olmaz ki
Tekeden köremez sağ la enište

Yolda bile yürüyemez tökezlerdi düşerdi
Babama güvenir omuz atar şişerdi
Kalsa cüzdan guğa gibi düşerdi
Tüm parayı çarçur etme enište

Hayat sana güle güle yırttı ağzını
Anan baban razı da Allah razı mı
Çok yiyon da düşünmüyon yarını
Öte soyka töhmeledin enište

Sana yaradı ya babamın malı
Bizim sırttan oyna bakalım kumarı
Bir gün gelir ütülürsen tüm malı
Sıra bende of bakalım enište

Bu enayilik bende baki kaldıkça
Bu kümeste saf kazınan doldukça
Sende bu karizma akıl oldukça
Yumurtadan çok tüy yolan enište

Borcum olsun çarptırırım gendimi
Ödeyecem vakti saati geldi mi
Haber veriririm iyi bir miras kaldı mı
Daha ne ki dur bakalım enište

Aydın da enište ben hesapsızım
Gazma olmaya gazma da amma sapsızım
Senin gadar olmasa da ben de çapsızım
Kalan bir kararda dur la enište

Sahibinden Komik/Sekiz-Kiralık Çadır-

◆ Mehmet Pektaş

Bir süredir sesi soluğu çıkmayan Cengiz, plaka-sız eski bir motosikletle iş hanının arka sokakla-rından birine girdi. Motoru kuytu bir köşeye bı-rakıp rüzgârdan dikilen saçlarını motorun dikiz aynasında düzeltebildiği kadar düzeltti. Yüzüne de kendisini şirin gösterecek bir maske takmayı ih-mal etmedi. Gülücükler saçarak iş hanının önüne geldi. Kuruyemişçi Arif, sırtı yola dönük dükkânı-nın önündeki çuvalları düzeltiyordu. Cengiz usul-ca yaklaşık Arif'in koltuğunun altına el attı.

Arif:

“Ananıııss...” diye sıçrayarak arkasını dönünce Cengiz’le burun buruna geldi:

“Lan Cengiz...” dedi yarı şaşkın yarı öfkeli.

Cengiz, sırtarak tikli Arif’in her iki koltuk al-tına doğru peş peşe hamleler yaptı. Arif, kendini korumak için kıvranıyordu. Cengiz, son hamlesini Arif’in bacak arasına yaparken öpücük sesi çıkar-mayı da ihmal etmedi.

“Dur be oğlum...” diyerek geri çekti kendini Arif.

Arif’in tikiyle uğraşmayı bırakan Cengiz, teklif-siz şekilde bir avuç Antep fıstığı alıp kabuklarını dükkânın önüne önüne tükürmeye başladı.

Arif kaşlarını çatı:

“Antep fıstığının kilosu kaç para oldu haberin var mı senin?”

Cengiz oralı bile değildi:

“Amma da pintisin oğlum. Gören gözün hakkı var, duymadın mı hiç?” diyerek avucundakileri ce-bine indirdi. Bir avuç daha Antep fıstığı aldı.

Arif bu defa:

“Lan oğlum, bari yiyorsun şunun kabuğunu yere atma!” diye çıkıştı Cengiz’e. Sonra da yerleri sü-pürmeye durdu.

Hır gürü duyan Kasap Mahmut da dükkânının önüne çıktı. Cengiz onu görünce:

“Mahmut abi, şu pinti Arif’e bir şey söylesene yahu...” diyerek yılıştı.

Mahmut:

“Ne o lan Gevşek Cengiz, kaç zamandır selam sabah vermiyordun. Hayırdır?” dedi.

Cengiz hemen üste çıktı:

“Kimmiş o sana selam vermeyen, yoksa bizim Mert mi? Her gün de tembih ederim, Mahmut abinin elini öpmeden geçme, o kasapların kralıdır

diye...”

Mahmut oralı olmadı:

“Bırak bu ayakları Cengiz...”

Cengiz el çabukluğuyla yüzündeki maskeyi indi-rip mahzun bir maske taktı:

“Ne ayağı abim, zaten canım sikkın.” dedi.

Mahmut umursamaz bir tavırla:

“N’oldu? Düdükleyecek bir müşteri bulamadın mı yoksa?” dedi.

Cengiz maskedeki hüznün tonunu otomatik ola-rak arttırdı:

“Bırak dalga geçmeyi Mahmut abi. Bizim takım yine şampiyon olamadı. Şu sokağı bayraklarla do-natacaztık hani.”

Cengiz, bu hamleyle Mahmut’un koca gövdesi-nin içindeki minik kalbi bulup tam on ikiden vur-muştu. Fil yavrusu gibi adam ağlamaklı oldu.

“Ulan 10 sene oldu be 10 sene! Ne kadar umut-lanmıştıktık oysa!”

Cengiz bir iki burnunu çekti:

“Bak ne diyorum Mahmut abi?” diyerek perdaha başladı: “Sen şöyle güzelce bir nevale hazırla. Pir-zola, antrikot, bonfile, şöyle mangallık... Bu işin ustası sensin, hayvanın en güzel yerini bilirsin. Manav Hüseyin’e de nazın geçer, ondan da işte ne bileyim domatestir, biberdir, soğandır al.” Cengiz bir an durup kafasını kasap dükkânından yana şöyle bir uzattı.

“Kömür de var zaten sende. İki torba yeter.” Son-ra da elini Arif’in boynuna attı:

“Arif de malzemeleri alır, çerezimiz zaten gani. Gerisini bana bırakın şöyle güzel bir kafaları çeke-lim. Bu işler başka türlü yoluna girmez.”

Arif şaşkın:

“Oğlum ben takım makım tutmam.” diyecek oldu.

Cengiz yüzünü ekşitti:

“Aferin Arif, daha masayı kurmadan ortamı ber-bat ettin. Kırk yılın başı be oğlum, kırk yılın başı!”

Kasap Mahmut çoktan tava gelmişti zaten, haya-linde ilk kadehi yuvarlamıştı bile. Kafası ala çakır:

“Oyunbozanlık etme Arif.” dedi.

Cengiz, ceplerine birkaç avuç daha kuruyemiş koyarken:

“Tamam, hafta sonu haberleşiyoruz, ben size ko-

num atarım beni alırsınız, oradan bir yerlere geçeriz. Benlik bir şey olursa haber verirsiniz. Haydi ben kaçtım.” dedi.

Arif, elindeki süpürgeyi onun arkasından savur-
sa da boşunaydı. Cengiz, içeri girip merdivenler-
den çıkarken Arif, Mahmut’a döndü:

“Etle sebze senden, malzeme ve kuruyemiş ben-
den... Bu gevşek ne alacak lan?”

Mahmut hayalinde ikinci kadehi de yuvarladı-
ğından ağzı yüzü kaymıştı. Ağzını yaya yaya ko-
nuştı:

“Ne bileyim ben, gerisi bende dedi ya... Bir şey
alacaktır herhalde.”

Cengiz merdivenlerden çıkarken yüzündeki
gülüm yüzü maskeyi çıkarıp merdiven boşluğuna
doğru atıverdi. Asık suratla ofisin bulunduğu kata
çıktı. Çaycı Suat’ın çöp kovası önüne geldi. Bir tek-
me vurup kovayı devirdi. Neyse ki çöpün içinde
bir şey yoktu.

Oradan Suat:

“Cengiz, kovadan ne istiyorsun?” diye çıkışacak
oldu.

Cengiz ona ters bir bakış attı:

“Bir daha bu kovayı buraya koyarsan seni de ko-
vanın içine koyar öyle tekmelerim. Bana çay getir
çabuk.” dedi.

Bu sırada bir ıslık sesi geldi.

“Cengiz, Cengiz!”

Hem Suat hem de Cengiz başını sesin geldiği ta-
rafa çevirdi. Seslenen Fotoğrafçı Hüseyin’di. Dük-
kânının önünde sohbet meclisi kurulmuştu. Eliyle
gel işareti yaptı.

Cengiz hiç de bir işi olmadığı hâlde, önce ofisini
sonra da kolundaki saati işaret ederek güya acele
işim var demeye getirdi. Diğer esnafalar da gel de-
yince o tarafa gitmek zorunda kaldı.

Esnaflar Cengiz’i “Hoş geldin Başkan” diyerek
karşıladılar. Cengiz, donuk bir yüz ifadesiyle kafa-
sını sallamakla yetindi. “Böyle iyi” diyerek kendine
gösterilen yere oturmadı. Ayakta dikildi.

Uyducu Vedat, Cengiz’den tarafa imalı imalı ba-
karak:

“Ee Cengiz ne oldu senin belediye başkanlığı
işini?” dedi.

Bu defa imalı bakma sırası Cengiz’deydi. Bu ba-
kışlar konuşsa “Yaz bunu oğlum, seninle görüşe-
ceğiz.” derdi. Diğer esnaflar da pürdikkat Cengiz’in
yapacağı açıklamayı bekliyordu.

Cengiz iki küçük öksürükten sonra beklenen

açıklamayı yaptı:

“Valla şimdi başlayan projeler falan var. İma-
moğlu’na bir şans daha verelim dedik. Bitirebilirse
bitirsin, bitiremezse iyice yıpranır. Bir dahaki seçi-
me... Diğer taraftan siyasette kimseye yaranılmı-
yor. Benim bu adaylık işini duyunca milletvekilliği
teklif edenler de oldu. Ben de bunları konuşmak
için çok erken, zamanı gelince esnaf arkadaşlarla
istişare eder bir karar veririz, dedim.”

Cengiz, “İşim var, randevum var” bahaneleriyle
fazla oyalanmadan ofise doğru adımlarken Uydu-
cu Cengiz, kafasını öne doğru uzattı. Alçak sesle:

“Benden duymuş olmayın.” diye lafa girdi. Diğer
esnaflar da kafalarını öne uzatıp Vedat’a kulak ver-
di.

“Bunu belediye başkanı adayı yapacak partiyi
öğrendim.” dedi.

Herkes merakla “Kimmiş?” deyince Vedat de-
vam etti:

“Politik Oluşum Komünizme Erişim Partisi, kısa
adı POKER Partisi”

İlk tepki Tuhafiyeci Cemil’den geldi:

“İlk defa duydum kiminmiş ki bu parti?”

Vedat:

“Hani şu Adana’da tombalacıların kurduğu parti
yok mu? O işte.”

Meseleyi anlamayan Cemil:

“Ne tombalacısı oğlum? Adam gibi anlat şunu”
deyince Vedat açıkladı:

“Kumarbaz tayfası, oyun çevirdikleri kahveler
sürekli basılınca sözüm ona spor lokali kuruyor.
Amaç rahat oyun oynayabilmek, denetimlerden
sıyırtmak. Orası da basılınca dernek kurmaya baş-
lıyorlar, yok bilmem ne severler derneği, bilmem
ne dayanışma derneği.. Onlar dernek kuruyor, po-
lis basıyor, onlar kuruyor polis basıyor... Sonunda
pes ediyorlar. Bu defa Çalışan Eğlenceli Kalkınma-
lı İlerici İş Sendikası, ÇEKİL-İŞ’i kuruyorlar. Ora-
sı da basılınca... Adamlar ne yapalım ne yapalım
derken en son parti kurmaya karar veriyorlar. Ge-
leceğin Türkiye Partisi ardından Milliyetçi İrade
Yükseliş Partisi... O kapatılınca PİŞTİ Partisi yani
Parlemerter İlkeli Şuurlu Türkiye İşsizler Partisi.
O da kapatılınca işte en son bu Cengiz’in partisi.
POKER Partisi, Politik Oluşum Komünizme Eri-
şim Partisi. Mekân aynı. Tabela değişiyor. Polis
basınca da seçim toplantısı yapıyorduk diyorlar.
Mekân iyice mimlenince hiç olmazsa üç beş bü-
yükşehirden aday gösterelim, dikkat çekmeyelim

demişler. Bu memleketin en büyük üçkâğıtçısı da Cengiz olduğuna göre tombalacılara bundan uygun aday mı olur?”

Saatçi Fikret lafa girdi:

“Ee niye aday olmadı acaba bizimki?”

Vedat:

“El elden üstündür arkadaşlar. İki ihtimal var: Ya bizimki aday olmak için kumarbazlardan para istedi, vermediler, ya da aday olmamak için diğer partilerden para aldı.”

Sigortacı Remzi:

“Yahu boş verin zaten kazanamazdı.” dedi.

Mustafa dayı:

“Geçen geldiğinde hepiniz bunu ağzı açık dinliyordunuz ya. İş hanını kentsel dönüşüme sokuyordu. Yeni dükkânlara geçiyordunuz. N’oldu?” dedi.

Telefoncu Fatih:

“Ben onu bunu bilmem İstanbul ucuz kurtuldu arkadaş.” dedi. Bu sözü tüm esnaflar onayladı.

Cengiz, emlak ofisinin açık kapısından girip koltuğa kuruldu, telefonunu çıkardı. Has elemanı Mert ortalıkta yoktu. Telefonunun interneti bitmişti, ofisin hattından bağlanacak oldu. Önüne borç ödeme ekranı geldi.

Öfleyip püflerken önce kısacık boyuyla Çaycı Suat belirdi kapıda, arkada da deve gibi boyuyla Suat’ı kendine siper eden Mert vardı.

Suat, Mert’ten kurtulmak istiyordu:

“Mert, çekil arkamdan bak çayı döktüreceksin.” dedi.

Cengiz, bakışlarını kaldırıp Mert’e çiviledi. Mert, gözüne projektör tutulmuş gibi kalakaldı. Suat, çayı bırakıp büyük bir saygıyla ofisten çıkarırken Cengiz, bakışlarını çaya yöneltti, böylece Mert de çözüldü:

“Müsaade var mı abi?” dedi sesinin en nazik tonuyla.

Cengiz, çayını öfkeyle karıştırıyordu:

“Ulan kereste her şeyi altı üst ettin. Tam zengin oluyordum. Bütün işi bozdun.”

Mert, o an kendini tutamayıp tıksırdı. Az daha geçen gün kız isteme merasiminde olduğu gibi gülecekti. Cengiz, bakışlarını dikince kendini topladı:

“Pardon abi ya... Boş bulundum. Ne bileyim abi? Ben daha genç birini bekliyordum. Teyzeyi görünce şaşırđım.” diye kem küm etti.

Cengiz:

“Kimseye bahsettin mi lan bu olaydan?” dedi.

Mert, yeminler ederek yaşananları kimseye anlatmadığını söyledi. Sonra bir an duraksadı:

“Abi, gerçekten evlenecek miydin teyzeyle?” dedi.

Cengiz, bakışlarını kaldırdı, elemanını azarladı:

“Teyze deyip durma lan!” Sonra birden sakinleşti:

“Oylayıp duruyordum işte kadını. Zaten bir ayağı çukurda. Çok yaşamaz dedim. Gün geçtikçe dirildi, dinçleşti kadın. Sonra tutturdu evlenelim diye. En son köşeye sıkıştım. Nişan mişan dümeniyle biraz daha oyalarım, o zamana da malına bir şekilde çökerim, diye düşünüyordum. Olmadı. Beş parasız kaldım.”

Mert:

“Abi bu arada annen ve babana da para veremedik.”

Cengiz bir şey anlamıştı:

“Ne anne babası oğlum?”

Mert:

“Hani kız isteme merasiminde senin annenle baban rolünü oynayanlar.”

Cengiz:

“Sende varsa ver Mert. Bende zırnık yok.” dedi.

Mert:

“Abi ben de tamtakırım.” dedi.

Uzun bir sessizlik oldu.

Mert patronunun hâline acımıştı:

“Üzülme abi sen yine ayarlarsın bir koca karı. Bu defa hata yapmayız.”

Cengiz:

“Kolay mı sanıyorsun? Bütün ümidimi ona bağlamıştım. Çok zengindi kadın. İhya olacaktım.”

Mert patronunu teselli etmek istiyordu:

“İşimize dört elle sarılır yine döneriz köşeyi abi.”

Cengiz tekrar telefona elini attı:

“Ofisin internetini ödemedik mi?” dedi.

Mert:

“Otomatik ödemede değil miydi?”

Cengiz:

“Öyleydi galiba, demek ki bizim limitler dolmuş. Emlak için hiç arayan da yok. İşleri de iyice salıverdık”

Mert:

“Abi, sarı siteye ilan parasını yatırmayınca bizim hesabı dondurmuşlar. Kimsenin aramaması normal yani. Bu arada ofisin sahibi Süleyman abi de sıkıştırıp duruyor, kira kira diye.”

Cengiz:

“Salla gitsin Sülo’yu. O önemli değil de en azından ilan parasını yatırabileydik ufak tefek harçlığımız çıkardı. Senin telefonda internet vardır. Paylaşımı aç. WhatsApp’tan falan mesaj gelmişse ona bakayım. Kuruduk kaldık. Acil nakit lazım bize.”

Cengiz bir süre telefona daldıktan sonra bir anda,

“Buldum” diyerek sıçradı.

Telefonunun ekranını Mert’e çevirdi.

“Şuraya bak. Oku şunu.” dedi.

Mert tane tane okudu:

“LONDRA’DA EVİN İÇİNDE KİRALIK ÇADIR

Londra’da bir ev sahibi, daire içinde çadır kiralamaya başlayarak yeni bir yönteme imza attı. Evinin oturma odasına çadır kuran ev sahibi, çadırlarını Airbnb üzerinden kiraya verdi. Aylık fiyatlarının 2 bin 632 sterlin olduğunu duyurdu. Söz konusu ilan saatler içinde sosyal medyada viral oldu. Tepkilerin ardından ev sahibi ilanı kaldırdı. Ancak ev sahiplerinin bu yöntemi yasal açıdan kullanıp kullanmayacağı belirsizliğini koruyor.”

Cengiz’in yüzü gülüyordu. Mert bir şey anlamamıştı:

“Abi ne düşünüyorsun?” dedi.

Cengiz:

“Hemen bizim Hacı’nın evine git. Kiracıyı tekme tokat dışarı at. Her odaya ikişer üçer çadır kur. Facebook, Instagram, Tiktok nereden olursa ilan ver. Kaça tutturabilirsen kiralayalım çadırları, günlük, haftalık saatlik...”

Mert:

“Abi çadır parası?” diyecek oldu.

Cengiz:

“Oğlum adamlardan kirayı peşin almayacak mısın? Kirayı alınca git A101’e ŞOK’a en ucuzundan birer çadır al, kur. Haydi bakayım oyalanma.”

Mert:

“Büyüksün abi!” dedi sevinçle. Sonra da patronunun emirlerini yerine getirmek üzere ayakları kışına vura vura koşarak ofisten çıktı.

Eğleme Anne

◆ Hızır İrfan Önder

Dünya fani, konan göçer demişler,
Oğlum öldü diye ağlama anne.
Bak, deveyi havuduyla yutmuşlar,
Bahtını karaya bağlama anne!

Savaş uçakları uçurtma artık,
Barış yerle yeksan olunca battık,
Kardeş olamayıp düşmanlık ettik,
Kahrolup bağrını dağlama anne!

Yağmur bulutları köye varanda,
Hasret ateş gibi kalbi saranda!
Ağyar bir gün beni sana soranda,
Coşkun çaylar gibi çağlama anne!

Ar, edep kalmadı hayat pek nahoş,
Ümidini yitiren bakıyor bomboş,
Ya ben sarhoş oldum ya âlem sarhoş,
Sükûti’yi sakın eğleme anne!

Bizde Böyledir

◆ Faik Kumru

aka kara derler beyaza siyah
sûretâ pişmanlık riyâkâr eyvah
acep nasıl olur ülkede sabah
bilinmez bilmece bizde böyledir

tarlada ekinler bahçede mahsul
bire yarım verir hatâlı usûl
sermâye eriyor usul be usul
ibretlik netice bizde böyledir

selâm kelâm faslı dâhili fesat
piyasa kargaşa işler hep kesat
dengesiz hamlenin âlimi vasat
şafak bilmez gece bizde böyledir

harâmî elde hâmîsiz hazîne
dikişsiz elbise deliksiz iğne
bir lokma ekmeğe deli dîvâne
zoraki imece bizde böyledir

menfî ile müspet ifratla tefrit
kime verilmiş ki meccânen tirit
pireli yorgana çakılır kibrit
tamtakır çekmece bizde böyledir

erzâk-ı mukaddere gizli kiler
keşkeler çoğaldı geçti belkiler
düştü kadir kıymet gitti eskiler
devleşti kör cüce bizde böyledir

fikir ucuzladı çoğaldı göçler
sabır kalesinde tükendi güçler
kırklar meclisinde yediler üçler
zikirsiz düşünce bizde böyledir

yurt ateş tufanı ağıyarda huzur
izbelerde çirkef etrafı çamur
azgınlar fakirin sırtında kambur
nâ-insaf sâdece bizde böyledir

müslümanlık dilde gönülde değil
her iş acemide ehilde değil
her asıl bâtında formülde değil
gerçeğe işkence bizde böyledir

çehreler sevimsiz suratlar asık
düşünce rehbersiz fikir ağırlık
rafa kaldırıldı hakikat artık
mizahsız gülmece bizde böyledir

Bir Gidiş

◆ Ercan Sağlam

Şiir roman hikâye makale nesir masal
Çekip gittim sırtıma mısraları bağlayıp
Uçmaya çalışırken suçüstü saçmaladım
Tazı gibi kaçtım ben tabanları yağlayıp

Nereye gitti ağzım ellerim parmaklarım
Nerede geçen zaman nerede yaralı diz
Karşıma hep harabe çıktı adres olarak
Bu amansız şehirde kaldım mı meteliksiz

Bir takvimmiş adresi yanlış tarif ederek
Beni tarih önünde zor durumda bırakan
İçine zehir koyup yaptım kelimelerden
Ve acıdan bir çelenk kokusu geniz yakan

Kokusunu almadım rengi aklımda değil
Çivit mavisi miydi turkuaz mı sarı mı
Bilinçli bir tercihle çıktı acı karşıma
Kasıtlı bir tekmeyle kırdı bacaklarımı

Çekip gittim bir gidiş denilemez buna pek
Gitmek bütün geçmişi rölantiye almaktır
Yazmadım desem eksik olur bütün şiirler
Gitmek olduğun yerde yapayalnız kalmaktır.

Eğreti Şair

◆ Mehmet Osmanoğlu

Kelime cümle imge anlatım bozukluđu
Sırtıma teyelleyip yük etmişim hiç yoktan
Gölgemin bile kabul görmediđi bu kentten
Mümkün olsaydı eğer ben de kaçırdım çoktan

Cep delik cepken delik bana burdan ekmek yok
Kalbim aç ve yaralı kaldı ruhsuz şehirde
Adım başı kayalık ve zifiri karanlık
Çırpınıp duruyorum bu bulanık nehirde

Takvimler nerden bilsin benim adım sanımı
Tarihe not düşmedim şöyle cafcacı bir söz
Ben ki küçük şaircik görmedim her yanımı
Kuşatmış da yangınlar dilime dokunmuş göz

Renksiz ve de kokusuz yalnızca acı bir tat
Yediđim kazıklardan boğazımda tek kalan
Kırılan sade bacak parmak ya da kol değil
Topyekûn şu varlığım günden güne azalan

Taammüden ummaktan kendimi alamadım
Büyük hayaller kurdum toyluđuma bakmadan
Ne yaptım ne ettiysem payanda bulamadım
Belki gitmek vaktidir tek bir iz bırakmadan.

Zırlama-Şeytan-Maaş-Hanımların Sırası-Kitaplar-Hızlı Okuma

◆ Salman Kapanoğlu

Zırlama

Öğretmenlik hayatımda, çok geveze öğrenciler tanıdım ve bu tür öğrencilerle de çok uğraştım. Okulda yaramazlık olmasa şaşarım. Ama yaramazlığın en sevmediğim tarafı ben ders anlatırken yapılan yaramazlıktır. Hararetle dil bilgisi anlatırken bir parmak kalktı:

"Söyle evladım!"

"Hoca'm, bu arkadaş bana, zırlama, dedi."

"Sen bakma ona, istediğin gibi zırla." dedim.

Derse devam edecektim ki:

"Hoca'm, siz bana zırla dediniz."

"Oğlum, arkadaşın zırlama dedi, diye şikâyet ettin ben de istediğin gibi zırla, dedim."

"Hoca'm, mesele sandığınız gibi değil."

"Sen benim sandığımı gördün mü oğlum?"

"Görmedim!"

"Öyleyse, neden sandığımla kıyaslıyorsun? Otur yerine!"

Şeytan

Yıl sonuna bir ay kala, öğrencileri bir telaş sarar. Çalışkanlar takdir almak için, tembel öğrenciler not yükseltmek için öğretmeni yakalarlar. Sene sonuydu, öğrenciler etrafımı sardı. Hepsi not istiyor. Dinlerseniz hepsi haklı.

"Sınıfa girin geliyorum." dedim.

Sınıfa girince gözleri parlıyor, hepsi de hak etmedikleri notu bekliyorlar.

"Çocuklar, biliyorum hepiniz benden not bekliyorsunuz. Kör şeytan, şu sınıfın hepsine yüz veriyor."

Sınıftaki sevinci görecektiniz.

"Hoca'm, sahiden yüz vereceksiniz değil mi?"

"Şeytana da uyulmaz ki!"

Maaş

Şimdi her şey kolaylaştı. Öğretmenliğimin ilk yıllarında, maaşımızı okulun mutemedinden alırdık. Maaş da olsa sıraya girip beklemesini sevmezdim. Mutemedin odasını sakın görünce hemen girdim.

"Kimse yokken maaşımı alayım da..." demeye kalmadı, oradaki bir arkadaş:

"Dur bakalım Hoca'm! Ben kırk beş dakikadır bekliyorum." dedi.

"Bu iş beklemekle oluyorsa, ben bu maaşı bir aydır bekliyorum." dedim.

Hanımların Sırası

Acil işimin olduğu bir gündü. Okulda dersim biter bitmez doğru mutemedin odasına gittim. Üç hoca hanım maaş kuyruğunda bekliyor. Hoca hanımları görünce, ister istemez durakladım. Onlara:

"Hanımlar! Biz burada üç erkek öğretmen olsak, bir bayan öğretmen gelse inanın sıramızı verirdik." dedim.

Hanımlar centilmenlik gösterip:

"Buyurun Salman Bey! Biz de sıramızı size verelim" dediler.

Kitaplar

Okulda kitap yazmaktan söz açıldığında:

"Hoca'm çok güzel esprileriniz var, neden kitap yazmıyorsunuz?" demişlerdi.

Ben de:

"Benim kitaplarım YOK satıyor." dedim.

Saf öğrencilerim kitapçılara sormuşlar, bir gün sonra:

"Hoca'm, kitapçılara sorduk, Salman Hoca'nın kitapları var mı dedik? Hiç bir yerde bulamadık."

"Ben demiyor muyum oğlum, kitaplarım YOK satıyor, diye!"

Hızlı Okuma

Öğrencilerimize doğru okumayı öğretmeden; hızlı okumayı öğretmeye kalkıştık. Hızlı okuma, hem de ders olarak kondu. Hızlı okumak mı, okuduğunu anlamak mı gaye? Sürat, felakettir!

Lisede, hızlı okuma dersine giriyordum. İki ay sonra sınıfın kapısı açıldı, 55-60 yaşlarında elinde bir bond çanta olan asık suratıyla,-suratı asık olmasa müfettiş olduğu bilinmez ki!- müfettiş içeri girdi. Geleceğini az çok tahmin ediyordum. Fakat Türk dili ve edebiyat dersime girmesini isterdim. Müfettişe oturması için masamı işaret ettim; kabul etmeyerek arka sıralarda bir öğrencinin yanına oturdu. Bütün ciddiyetiyle:

"Hoca'm dersiniz nedir?"

"Hızlı okuma." dedim.

Müfettiş, bir müddet öğrencileri süzdükten sonra bana dönerek:

"Öğrenciler, hızlı okuyabiliyorlar mı bakalım?"

Ben de bütün ciddiyetimle cevap verdim:

"Yavaş yavaş hızlı okuyorlar."

Deyip Geçtik

◆ Mustafa İmir

Aşıp geldik türlü derdi
Yaşımız kemale erdi
Gönül şevke ara verdi
'Gülüm soldu' deyip geçtik

Önümüzdeki yol taşlı
Gönlümüz genç beden yaşlı
Arzu olsa da kırk başlı
'Zaman doldu' deyip geçtik

Gönle nazik bakamadık
Deli dolu akamadık
Zor yollardan çıkamadık
'Çetin yoldu' deyip geçtik

Çok zor işlere bulaştık
Farklı ülkeler dolaştık
Nihayet yurda ulaştık
'Fırsat boldu' deyip geçtik

Sağlıktan bedel ödedik
Onurda açmadık gedik
Darbeyi dostlardan yedik
'Onlar kuldu' deyip geçtik

Ömrün gurup vakti yetti
Gönül hamlığımız bitti
Eden etti, giden gitti
'Eden buldu' deyip geçtik

Ne ektiysek onu biçtik
Helalinden yiyip içtik
Ne darboğazlardan geçtik
'Sapa koldu' deyip geçtik

Ettiysek de kusur, hata
Erdemle ördük ihata
Gerek yoktur izahata
'Olan oldu' deyip geçtik

Başkan Seçimi

◆ Osman Gazi Turaç

Elli gün devrildi geldi elli bir
İnşallah seçeriz yarın başkanı
Her birinde üç yüz kırk sekiz fikir
İnşallah seçeriz yarın başkanı

Kimi uzun lafla ortamı gerdi
Araya hatırlı adamlar girdi
Gelen ark altında bir bostan verdi
İnşallah seçeriz yarın başkanı

Nefisler kabardı sonra duruldu
Küs olanlar birbirine sarıldı
Yüksek seçim kurulu da yoruldu
İnşallah seçeriz yarın başkanı

Gece düşümüze aday giriyor
Sorular içinde soru soruyor
Herkes evdeşine hesap veriyor
İnşallah seçeriz yarın başkanı

İşimiz gücümüz seçim ha seçim
Bu kadar gelgiti kaldırmaz içim
Taraya taraya döküldü saçım
İnşallah seçeriz yarın başkanı

Turaç hızlı uçar yel olur kaçır
Ektiği umuttan dert çiçek açar
Bu kadar emekler olmasın naçar
İnşallah seçeriz yarın başkanı